

РЕШЕНИЕ

№ 12710

гр. София, 18.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 39 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН Г. ГЕНЕВ

при участието на секретаря РУЖА Й. АЛЕКСАНДРОВА
като разгледа докладваното от ПЛАМЕН Г. ГЕНЕВ Гражданско дело № 20221110112913 по описа за 2022 година

П. Н. И. е предявил срещу ПРБ, СГС ***** и САС ***** иски с правно основание чл. 26, ал. 1 от ЗОДОВ за осъждане на ответниците да заплатят солидарно на ищеца сумата от 10000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди от нарушаване на правото му за разглеждане и решаване в разумен срок на н.о.х.д. № 2184/2012г. по описа на СпНС, ведно със законната лихва от 16.03.2017 г. до окончателното изплащане на сумата.

Ищецът твърди, че на 11.04.2012г. било образувано досъдебно производство, а на 27.06.2012 г. бил привлечен като обвиняем за извършено престъпление по чл. 321, ал.3, вр. ал.1 от НК и чл. 339, ал.1, пр.1 и 2 от НК, като в рамките на досъдебното производство била взета мярка „задържане под стража“, впоследствие изменена на „парична гаранция“. Поддържа, че бил отстранен от заеманата от него длъжност. С Присъда от 13.06.2013г. по н.о.х.д. № 2184/2012г. по описа на СпНС бил признат за виновен за извършено престъпление по чл. 321, ал.3, вр. ал.1 от НК за времето от м.02.2012г. до 27.06.2012г. и за невиновен за организиране на ОПГ за периода от началото на м.01.2011г. до м.02.2012г. и за извършено престъпление по чл. 339, ал.1, пр.1 и 2 от НК, като били проведени осем съдебни заседания. След обжалване на присъдата, по в.н.о.х.д. № 277/2013г. по описа на АСНС горната инстанция отменила присъдата на първоинстанционния съд и делото било върнато за ново разглеждане, приключило след 11 съдебни заседания с присъда от 29.10.2014г. по н.о.х.д. № 1492/2013г. по описа на СпНС, по която ищецът бил оправдан. След протест на оправдателната присъда, по в.н.о.х.д. № 59/2015г. по описа на АСНС с решение от 09.07.2015г. актът на първата инстанция бил потвърден. След протест било образувано к.н.о.х.д. № 1167/2015г. по описа на ВКС, като с решение от 25.01.2016г. било отменено

решението от 09.07.2015г. и делото върнато за ново разглеждане от АСНС. Било образувано в.н.о.х.д. № 192/2016г. на САС /след невъзможност да се образува състав в АСНС/, като с решение от 16.05.2016г. присъдата по н.о.х.д. № 1492/2013г. по описа на СпНС била изменена и бил оправдан за организирането на ОПГ от началото на м.01.2011г. и присъдата била потвърдена в останалата част. С решение от 16.03.2017г., постановено по к.н.о.х.д. № 1118/2016г. решението на САС било оставено в сила и ищецът изцяло оправдан. Поддържа, че делото продължило 4 години, 8 месеца и 17 дни, което е извън рамките на разумния срок. Сочи, че е претърпял неминуемостни вреди, изразяващи се в болки и страдания, стрес, страх, притеснения, безпокойство, раздразнителност и избухливост, уронване на честта и достойнството. Поддържа, че здравословното му състояние се влошило в резултат на наказателното производство, както и че негативно влияние оказали отстраняването му от длъжност, задържането под стража и забраната да напуска пределите на страната. Моли съда да уважи иска. Претендира разноски. Пред съда процесуалният представител на страната поддържа исковата си молба и претендира разноски.

Ответникът и контролираща страна ПРБ оспорва предявените искове като неоснователни. Поддържа, че на досъдебна фаза делото е било няколко месеца, а в останалата си част е било в съдебна фаза, както и че продължителността не надхвърля разумния срок. Счита, че твърдените неминуемостни вреди са недоказани, като оспорва претенцията и по размер. Оспорва претенцията за лихва, като се прави и възражение за погасяването ѝ по давност. Пред съда процесуалният представител на страната поддържа отговора на исковата си молба.

Ответникът СГС е депозирал отговор на исковата молба. Твърди, че от страна на ищеца не са претърпени твърдените неминуемостни вреди в резултат на неправомерни действия на СпНС, извършени във връзка с разглеждането на н.о.х.д. № 2184/2012г. и н.о.х.д. № 1492/2013г. Излага подробни съображения за движението на делото пред СпНС, въззивната и касационните инстанции. Поддържа, че в досъдебна фаза производството е продължило 8 месеца и 9 дни, пред СпНС-1 година, 11 месеца и 19 дни, пред въззивна инстанция-1 година, 3 месеца и 28 дни, а пред ВКС-10 месеца и 28 дни, като периодът от време, който подлежи на разглеждане е общо 4 години, 8 месеца и 17 дни-от 27.06.2012г. до 16.03.2017г. Сочи, че производството е било по две престъпления, срещу петима обвиняеми, провеждани са разпити на 12 свидетели, извършвани са редица действия по разследването. Поддържа, че делото се отличава с фактическа и правна сложност, като съдът е действал в най-кратки срокове, в т.ч. при насрочването на следващите съдебни заседания. Излага съображения за натовареността на СпНС. Сочи, че при преценката за нарушаване изискването за разумен срок не следва да се вземат предвид вредите от неправилни и недопустими съдебни актове, като в случая са налице такива. Оспорва причинно-следствената връзка. Оспорва иска по размер. Твърди, че са ищеца не са настъпили вреди извън обичайните, които са с нисък интензитет. Оспорва иска за лихва. Моли съда да отхвърли исквете. Претендира разноски. Пред съда процесуалният представител на

страната поддържа отговора на исковата си молба и претендира разноски, за което представя списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът САС не е депозирал отговор на исковата молба в законоустановения срок. Пред съда страната изпраща процесуален представител.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Претенцията на ищеца се основава на твърдение за водено срещу него наказателно производство, като същият е бил привлечен за обвиняем за извършено престъпление по чл. чл. 321, ал.3, вр. ал.1 от НК и чл. 339, ал.1, пр.1 и 2 от НК, приключило с влязло в сила решение от 16.03.2017г., постановено по к.н.о.х.д. № 1118/2016 г. по описа на ВКС, като производството протекло извън рамките на разумния срок.

От събраните по делото доказателства се установява, че на 26.06.2012 г. с постановление за привличане на обвиняем по досъдебно производство № 43/2012 г., по описа на ГД „КП“, пр. пр. № 410/2012 по описа на СРП, е привлечен ищецът, за престъпление по чл. 321, ал. 3 вр ал. 2 от НК. На 26.06.2012 г. е извършен разпит на ищеца. На същата дата с постановление ищецът е задържан по стража за срок до 72 часа считано от 26.06.2012 г. С ново постановление от 22.11.2012 г. ищецът е привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 321, ал. 3 пр. 1, ал.т 2 вр. ал. 1 от НК и престъпление по чл. 339, ал. 1, пр. 1, пр. 2 НК и е проведен разпит на ищеца. На 22.11.2012 г. е предявено разследването. На 20.12.2012 г. е внесен обвинителен акт срещу пет лица включително и срещу ищеца, като по отношение на него е за престъпления по чл. 321, ал. 3 пр. 1, алт. 2 вр. ал. 1 от НК и престъпление по чл. 339, ал. 1, пр. 1, пр. 2 НК. По така внесения обвинителен акт е образувано н.о.х.д. № 2184/2012 г. по описа на СпНС, VII състав, като за периода от 21.01.2013 г. до 13.06.2013 г. са проведени девет съдебни заседания, като две са отложени, поради поведението на другите подсъдими. На 13.06.2012 г. е постановена присъда по н.о.х.д. № 2184/2012 г. по описа на СпНС, VII състав, с която ищецът е признат за виновен за престъпление по чл. 321, ал. 3 пр. 1, алт. 2 вр. ал. 1 от НК, поради което е осъден на лишаване от свобода от четири години, като е признат за невиновен по останалите повдигнати обвинения.

С решение № 34 от 27.11.2013 г. постановено по в.н.о.х.д. № 277/2013 г. по описа на АСпНС, II състав е отменена присъдата от 13.06.2012 г. постановено по н.о.х.д. № 2184/2012 г. по описа на СпНС, VII състав, поради допуснати съществени процесуални нарушения ограничаващи правото на защита на подсъдимите и е върнато делото за ново разглеждане от друг състав на СпНС, като по делото е проведено едно открито съдебно заседание.

На 28.11.2013 г. е внесен отново обвинителния акт срещу пет лица включително и срещу ищеца, като по отношение на него е за престъпление по чл. 321, ал. 3 пр. 1, алт. 2 вр. ал. 1 от НК и престъпление по чл. 339, ал. 1, пр. 1, пр. 2 НК. По така внесения обвинителен акт е образувано н.о.х.д. №

1492/2013 г. по описа на СпНС, IX състав, като за периода от 17.01.2014 г. до 29.10.2014 г. са проведени единадесет съдебни заседания Производството по делото е приключило с постановена оправдателна присъда от 29.10.2014 г. по н.о.х.д. № 1492/2013 г. по описа на СпНС, IX състав.

С решение № 11 от 09.07.2015 г. в.н.о.х.д. № 59/2015 г. по описа на АСпНС, IV състав е изменена присъда от 29.10.2014 г. по н.о.х.д. № 1492/2013 г. по описа на СНС, IX състав, като се признава за невинен и се оправдава П. Н. И. за времето от началото на месец януари 2011 г. да бил организиран ОПГ, като е потвърдена присъдата в останалата ѝ част. По делото е проведено едно открито съдебно заседание.

С решение № 417 от 25.01.2016 г. постановено по к.н.о.х.д. № 1167/2015 г. по описа на ВКС е отменено решение № 11 от 09.07.2015 г. в.н.о.х.д. № 59/2015 г. по описа на АСпНС, IV състав и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав. Решението е било отменено поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила водещи до опорочаване на процеса. По делото е проведено едно открито съдебно заседание.

С определение № 20 от 25.02.2016 г. постановено по ч.д. № 148/2016 г. по описа на ВКС производството е изпратено за разглеждане от САС.

С решение № 190 от 16.05.2016 г. постановено по в.н.о.х.д. № 192/2016 г. на САС, Наказателно отделение, 6 състав е изменена присъда от 29.10.2014 г. по н.о.х.д. № 1492/2013 г. по описа на СНС, IX състав, като се признава за невинен и се оправдава П. Н. И. за това, че за времето от началото на месец януари 2011 г. да е бил организиран /образувал/ в гр. София организирана престъпна група с участници - подсъдимите К.Й.К., С.М.Р., Е.В.Д. и Г.П.М., създадена с користна цел и с цел да върши престъпления, за които е предвидено наказание „лишаване от свобода“ повече от три години - престъпления по чл. 195 от НК /кражби на различни по вид горива/ и по чл. 201 от НК /присвояване на различни по вид горива/ - престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 1, алт. 2 вр. ал. 1, пр.2 НК, като е потвърдена присъдата в останалата ѝ част. Проведено е едно открито съдебно заседание.

С решение № 271 от 16.03.2017 г. постановено по к.н.о.х.д. № 1118/2016 г. по описа на ВКС е оставено в сила решение № 190 от 16.05.2016 г. постановено по в.н.о.х.д. № 192/2016 г. на САС. В производството пред ВКС е проведено едно открито съдебно заседание.

По делото е представено писмо с рег. № 94-П-204/17 от 25.01.2018 г. от Министерство на правосъдието, съгласно което е отхвърлено искането на ищеца, като неоснователно на основание чл. 60 бук. „е“, ал. 1, т. 1 от ЗСВ, като към писмото е приложен и констативен протокол с изх. № РС-17-341 от 06.12.2017 г.

От представената заповед № 2536 от 14.08.2012 г. на управителя на „Фирма се установява, че е прекратен сключения трудов договор с П. Н. И., на длъжност ***** при „Фирма, като заповедта е връчена на 21.09.2012 г.

Представени са и осем броя статии от електронни и печатни издания във връзка с процесния случай и повдигнатите обвинения на ищеца, като в

същите ищецът изрично е посочен участник в група за кражба на гориво.

По делото е представена етапна епикриза на ищеца за периода от 01.01.2012 г. до 16.10.2018 г., болничен лист за временна неработоспособност № 1117043 от 02.05.2012 г., епикриза на ищеца от 11.05.2012 г. от клиника по ендокринология към „Военномедицинска академия – МБАЛ София“, както и рецептурна книжка на хронично болен издадена на ищеца.

В хода на производството като свидетел по делото е разпитан Н.П.. От показанията на свидетеля се установява, че с ищеца са работили заедно в Фирма от 2009 г., като ищецът бил началник Фирма към Фирма, а свидетелят постъпил на работа при него. Посочва, че ищецът работел в Фирма до 2012 г., като първоначално разбрали от медиите и ръководителите разбрали, че ищецът бил обвинен за кражба на нафта от цистерни и бил арестуван. Посочва, че след това се върнал на работа, като впоследствие бил уволнен от директора на Фирма, като свидетелят не знаел конкретната причина, поради която той е уволнен. Посочва, че с ищеца имало още няколко човека негови подчинени, които били задържани. Посочва, че докато е работил всичко било наред и ищецът се ползвал с доверието на двама директори, нямало проблеми като подчинението му го уважавали. Посочва, че във вестници и сайтове, които бил чел на ищеца му сложили прякора П.-Нафтата. Посочва, че колегите били учудени от случващото се, като имало и злонамерени коментари, но те били на един или двама човека. Свидателят бил напуснал системата на „Фирма през 2018 г. Посочва, че след 2012 г. се бил виждал с ищеца по различни поводи, поддържали контакт, ходили на кафе, като дори година и половина след събитията ищецът дошъл в работата на свидетеля. Посочва, че ищецът му бил споделил, че не се чувствал добре, бил отслабнал, както и че имал проблеми със сърцето. Твърди, че докато работили заедно ищецът не се бил оплаквал от здравословни проблеми.

Разпитван е и свидетеля Н. И., чийто показания съдът цени по реда на чл. 172 от ГПК, тъй като се явява син на ищеца. Свидателят посочва, че през 2012 г. живял с баща си на адрес, в /административен адрес/, като ищецът бил задържан в 5 часа сутринта. Посочва, че в апартамента било извършвано претърсване, като свидетелят заедно със сестра му са държани отделно в хола на жилището, като ищецът бил изведен около 15 часа. Посочва, че всички новини били гръмнали, че ищецът или както го наричали П. – Нафтата бил задържан заради организирана престъпна група. Вечерта когато бил в ареста му занесли дрехи и от тогава нямали никаква информация за него, като единствената информация била от медиите, за организирана престъпност, като ищецът бил организирал това. Преди ищецът да бъде задържат бил жизнен, като към дата на задържането бил около 120-130 кг, като след задържането и когато ходили на свиждане на всеки 10 дни, да му носят чисти дрехи и домашна храна, ищецът бил пребледнял, отслабнал, имал проблем с кръвното и захарта. На всяко свиждане свидетелят го виждах пребледнял, посърнал, бил отслабвал драстично, след 3 месеца го пуснали под домашен арест, и когато се прибрал в къщи не бил същият човек, бил отслабнал с около 20 кг., като стресът и притеснението го били сринали. Посочва, че дълго време ищецът се бил затворил в себе си, трудно комуникирал,

семејните вечери вече не били същите, били доста изнервени, имало скандали породени от стреса му, което рефлектирало и върху тях. Посочва, че след излизането на ищеца от ареста кръвното, захарта и като цяло здравето му се били влошили. Като цяло ищецът имал проблеми, бил с наднормено тегло имал проблеми много отдавна, но нещата се били оправили, бил отслабнал и се бил стабилизирал, но след всичките събития всичките изследвания бяха влошени, като нямало хубави прогнози от лекуващите лекари, като лекарствата които пил се удвоили. Свидетелят посочва, че диабетът бил преди събитията, а високото кръвно се получило рязко след събитията. Посочва, че ищецът често ходел по дела, непрекъснато четял самите обвинителните актове, всяка вечер на вечеря бил с листата от Прокуратурата, с обвинителния акт, с всички престъпления, който е извършил според съда и всяка вечер той ги четял и доста често се явявал на съдебни дела, което била редовна тема на разговор, предимно за това се говореше, на семејните вечери, нормалната обстановка се била изместила и всичко се свеждало до делото. Имало огромна разлика, като преди делото имали редовно гости в къщи, след делото много от тях спрели да идват. Посочва, че наказателното производство продължило около 6 години, като делото приключи с оправдателна присъда. Свидетелят посочва, че бил прочел и официално изявление от МВР, което беше публикувано няколко дни след събитията, като цяло информацията била във всички уеб новини, в новините на „Нова телевизия“, „БНТ“, „БТВ“, във вестник „24 часа“. Свидетелят не бил ходил с ищеца на заседания. Посочва, че ищецът работел непосредствено преди 27.07.2012 г., като началник „Транспортни превози“ в „Фирма, като след задържането му бил уволнен, като дълги години след събитията не можел да си намери работа, като през 2019 г. ищецът започнал работа в Фирма където работел и и към настоящия момент.

По делото е приета комплексна съдебно-медицинска и психологична експертиза, която настоящият съдебен състав кредитира като компетентно изготвена, от която се установява, че в представените медицински документи било отразено, че ищецът страдал: от 11.10.2012 г. от неинсулинов захарен диабет без усложнения; от 21.03.13 г. от хипертонично сърце без застойна сърдечна недостатъчност, като вещото лице е посочили, че двете заболявания били с давност преди образуването на 11.04.2012 г. досъдебно производство, за което на 27.06.2012 г. ищецът е бил задържан. Съгласно заключението на ищеца били поставени следните диагнози: неинсулинов захарен диабет без усложнения, артериална хипертония II ст., - хипертонично сърце без застойна сърдечна недостатъчност, полиневропатия, дислипидемия, стеатоза на черния дроб, като и заболяването захарен диабет, и артериалната хипертония можели да се обострят от стресова ситуация, но можели да се обострят и без такава, което не позволявало от съдебномедицинска гледна точка да се направи категорична причинно следствена връзка между евентуален стрес и тези заболявания. Съгласно заключението в нейната психологична част ищецът отличавал като фактор е висок стресогенен потенциал воденото срещу него разследван, като били подчертани потиснато настроение, несигурност и тревожност, притеснение, напрегнатост, влошен сън, нарушени социални

контакти и свързаност със значими фигури, като и понастоящем били налице неприятни преживявания при ситуации, асоциирани със стресогенните събития. Съгласно заключението не се отчитали данни за клинично изразено състояние на депресия или тревожност. По принцип прекомерният стрес се отразявал негативно върху цялостното здраве /биопсихосоциално функциониране/, като увеличавало уязвимостта спрямо възникването или влошаването на заболявания. Посочените в документацията заболявания - захарен диабет, хипертония - могат да бъдат отнесени към психосоматичните /имат комплексна етиология/, като психичното натоварване и стрес играят значима роля/. Вещото лице посочва, че видно от документацията обаче установяването на тези заболявания, както и отразеното в епикриза от 07 - 11.05.2012 г. влошаване/декомпенсация на диабет предшества хронологично извършеният арест на ищеца.

Съгласно разпоредбата на чл. 26, ал. 1 ЗОДОВ държавата отговаря за вредите, причинени на граждани и на юридически лица от нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок съгласно чл. 6, § 1 от Конвенцията. Цитираната разпоредба представлява национален компенсаторен механизъм за бавно правосъдие и е самостоятелна хипотеза на отговорност на държавата за вреди, причинени на граждани и юридически лица от нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗОДОВ претенцията за обезщетение се разглежда по този закон и реда на ГПК. Според чл. 8, ал. 2 ЗОДОВ абсолютна предпоставка за предявяване на иска по чл. 26, ал. 1 ЗОДОВ е изчерпването на административната процедура за обезщетение на вреди по реда на глава трета „а“ от Закона за съдебната власт, по която няма постигнато споразумение.

От представените по делото писмо с рег. № 94-П-204/17 от 25.01.2018 г. от Министерство на правосъдието с приложен и констативен протокол с изх. № РС-17-341 от 06.12.2017 г., изпратени до ищеца се установява, че в настоящият случай административната процедура по глава трета „а“ от Закона за съдебната власт е проведена и на ищеца е отказано от Министерство на правосъдието изплащане на претендираното обезщетение със Заявление № РС-17-341/15.08.2017 г. Следователно предявеният иск с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗОДОВ е допустим.

В разпоредбата на чл. 26, ал. 2 ЗОДОВ са посочени примерно критериите, въз основа на които съдът прави преценка дали е допуснато нарушение на правото за разглеждане и решаване на делото в разумен срок. Тези критерии са общата продължителност и предмета на производството, неговата фактическа и правна сложност, поведението на страните и на техните процесуални или законни представители, поведението на останалите участници в процеса и на компетентните органи, както и други факти, които имат значение за правилното решаване на спора, които съдът следва да вземе предвид както при преценката си дали е налице фактическият състав на това особено непозволено увреждане, изразяващо се в нарушение на правото на ищеца за разглеждане и решаване на съответното дело в разумен срок, така и при определянето на размера на обезщетението за неимуществените вреди,

причинени му от този деликт. При присъждане на обезщетения за неимуществени вреди, причинени от забавено разглеждане на производството, също поначало от значение е общата продължителност на производство, като е възможно е тя да е в нарушение на изискването за разумен срок, въпреки че отделните етапи на производството са имали разумна продължителност, и обратно – при допусната забава в отделна част от производството няма нарушение на чл. 6, § 1 от ЕКЗПЧОС, ако общата продължителност на делото не е прекомерна според вида на делото и броя инстанции.

При иска по чл. 26 от ЗОДОВ на обезщетяване подлежат всички преки и непосредствени вреди, причинени от неразумната продължителност на съдебното производство, но не и вредите от неправилни или недопустими съдебни актове. Ищецът, предявил такъв иск, дължи пълно и главно доказване относно вида и размера на имуществените вреди, както и на пряката причинно-следствена връзка със забавеното производство. Относно неимуществените вреди, съгласно практиката на ЕСПЧ, съществува силна, но оборима презумпция, че неразумната продължителност на производството причинява такива, поради което поначало не е необходимо ищецът да твърди изрично и да доказва обичайните, типични неимуществени вреди, които винаги се търпят от лице, спрямо което съдебно производство е продължило извън рамките на разумния срок, като притеснения за неговото развитие и от евентуален неблагоприятен изход, накърняване на чувството му за справедливост и на доверието му в държавността поради забавянето на делото. Обезщетението за неимуществени вреди от деликта по чл. 2 б от ЗОДОВ се определя глобално – за всички претърпени неимуществени вреди, причинени от този деликт. В този смисъл, неимуществените вреди са конкретно определими и глобално присъденото парично обезщетение за тях следва да съответства на необходимостта за преодоляването им в тяхната цялост, следва да е достатъчно по размер за репарирането им – в съответствие с общоприетия критерий за справедливост, но най-вече – с оглед особеностите на конкретния случай. Същевременно обезщетението не следва да надвишава този достатъчен и справедлив размер, необходим за обезщетяването на конкретно претърпените неимуществени вреди; респ. – не следва да води до неоснователно обогатяване на ищеца. Поради това, размерът на обезщетението се определя с оглед общия критерий за справедливост по чл. 52 ЗЗД, като се вземат предвид и възприемането на понятието „справедливост“ на съответния етап от развитие на обществото и стандартът на живот в страната; следва да се отчита, че самото осъждане /признаването на факта на увреждащото поведение/, само по себе си също има репариращ ефект за пострадалия, предвид нематериалния характер на увреждането му.

Следва да се посочи, че отговорността е обективна и се носи от държавата, а не от нейните органи или длъжностни лица, без значение кой е причинил вредоносния резултат. Държавата и нейните органи се разглеждат като едно цяло. Когато са налице предпоставките за отговорността на държавата по чл. 26 ЗОДОВ, тя се представлява от процесуален субституент

/един или повече – прокуратура, съдилища/, където е разглеждано делото и се претендира да е забавено, като без значение е в коя от инстанциите се твърди да е осъществено забавянето. Отговорността на държавата не е обусловена от това дали лицата от състава на съдебните органи са виновни и дали те са нарушили съществуващите правила, или са ги спазили и въпреки това е надвишен разумния срок. Държавата има задължение да организира съдебната си система по начин, че нейните съдилища да могат да посрещнат изискванията на чл. 6, § 1 ЕКПЧОС, в това число и разглеждането и решаването на делото в разумен срок, като при всички случаи тя носи отговорност за забавянето на делата поради поведението на съдебните си и другите си власти, в частност и досежно забавянията при осъществяване на институционния контрол.

Настоящият състав намира, че в случая общата продължителност на наказателното производство е 4 години, 8 месеца и 17 дни, като в този период от време се включва досъдебно производство № 43/2012 г., по описа на ГД „КП“, пр. пр. № 410/2012 по описа на СРП, съдебната фаза – т. е. производството по н.о.х.д. № 2184/2012 г. по описа на СпНС, VII състав, проведеното въззивно в.н.о.х.д. № 277/2013 г. по описа на АСпНС, II състав, с което делото е върнато за ново разглеждане, по н.о.х.д. № 1492/2013 г. по описа на СпНС, IX състав, по в.н.о.х.д. № 59/2015 г. по описа на АСпНС, IV състав, по к.н.о.х.д. № 1167/2015 г. по описа на ВКС, с което делото е върнато за ново разглеждане, по в.н.о.х.д. № 192/2016 г. на САС, както и по к.н.о.х.д. № 1118/2016 г. по описа на ВКС. В общата продължителност на наказателното производство съдът преценява, че следва да се включи и периода от 05.02.2016 г. до 25.02.2016 г., през който е било образувано ч.д. № 148/2016 г. по описа на ВКС, по което е решено производството да бъде изпратено за разглеждане от САС.

По критерия сложност на делото съдът взема предвид, че е образувано и водено наказателно производство, съответно на ищеца е повдигнато обвинение за тежко умишлено престъпление по чл. 321, ал. 3 пр. 1, алт. 2 вр. ал. 1 от НК, както и за престъпление по чл. 339, ал. 1, пр. 1, пр. 2 НК. Също така от значение е, че производството е водено срещу петима подсъдими за извършени различни деяния. Установи се, че по време на досъдебното производство са извършени множество процесуално следствени действия, а именно: претърсвания и изземвания, огледи, разпитани са множество свидетели, назначени са експертизи. В съдебната фаза на наказателното производство съдът е разпитвал посочени от страните свидетели, изслушвал е назначените експертизи и са провеждани очни ставки. Като взема предвид посочената практика на ВКС и установените факти по делото съдът намира, че фактическата и правна сложност на наказателното дело – досъдебно и съдебно производство е с висока степен на сложност. В тази насока съдът взема предвид фактическия състав и тежестта на престъплението, разпитания голям брой свидетели, назначените, изслушани и приети от съда експертизи, извършените многобройни и различни процесуално следствени действия, включително и обстоятелството, че производството е водено срещу петима подсъдими. Относно критерия поведение на страните и това на ищеца съдът

преценява, че от събраните по делото доказателства не е установено с действията си същият да е допринесъл за забавяне хода на наказателното производство в досъдебната и съдебна фаза, като в същото време обаче съдът взе предвид, че при разглеждането на н.о.х.д. № 2184/2012 г. по описа на СпНС, VII състав две от проведените девет открити съдебни заседания са били отложени, поради процесуалното поведение на другите подсъдими по делото.

Настоящият състав намира, че се констатира забавяне на разглеждане на наказателното производство и проведеното срещу П. Н. И. производство не е в разумен срок. Срокът на наказателното производство следва да се изследва в неговата цялост – досъдебно и съдебно производство, като в случая досъдебното производство е продължило 8 месеца и 9 дни, н.о.х.д. № 2184/2012 г. по описа на СпНС, VII състав е продължило 8 месеца и 7 дни, в.н.о.х.д. № 277/2013 г. по описа на АСпНС, II състав е продължило 3 месеца и 1 ден, н.о.х.д. № 1492/2013 г. по описа на СпНС, IX състав е продължило 1 година и 3 месеца, в.н.о.х.д. № 59/2015 г. по описа на АСпНС, IV състав е продължило – 4 месеца и 26 дни, к.н.о.х.д. № 1167/2015 г. по описа на ВКС е продължило 5 месеца и 15 дни, ч.н.д. № 148/2016 г. по описа на ВКС е продължило 20 дни, в.н.о.х.д. № 192/2016 г. на САС е продължило 7 месеца и 24 дни и н.о.х.д. № 1118/2016 г. по описа на ВКС е продължило 4 месеца и 24 дни. В настоящия случай действително с оглед на самия характер на производството същото се е принципно движело ритмично по съдебните инстанции без да са налице забавяния във всяка една инстанция по отделно, но от съществено значение за надвишаване на разумния срок за разглеждане на наказателното производство е обективното забавяне на делото от СпНС при първоначалното разглеждане на делото по н.о.х.д. № 2184/2012 г., както и от АСпНС / при второто разглеждане на присъдата по в.н.о.х.д. № 59/2015 г./, поради допуснати нарушения на процесуалните правила, което е довело надвишаване на разумния срок за разглеждане на наказателното производство.

Настоящият съдебен състав намира, че на обезщетяване подлежат само претърпените неимуществени вреди от ищеца, които са в пряка причинна връзка с нарушеното му право на разглеждане и решаване на наказателното дело в разумен срок, като съдът намира, че с оглед показанията свидетелите Павлов и И. не се установява ищецът да е преживял психически и емоционални страдания, надвишаващи по интензитет обичайните. Съдът намира, че неимуществените вреди, за които са налице данни в показанията на разпитаните свидетели Павлов и И. не са предмет на предявения иск с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗОДОВ. Също така от приетата комплексна съдебно-медицинска и психологична експертиза се установява, че заболяванията на ищеца предшестват хронологично процесното наказателно производство, като също така не можело от медицинска гледна точка да се направи категоричен извод за причинно следствена връзка между евентуален стрес и тези заболявания, като не се отчитали данни за клинично изразено състояние на депресия или тревожност. С оглед на гореизложеното ищецът не е ангажирал доказателства да е преживял психически и емоционални

страдания, надвишаващи по интензитет обичайните.

Съобразявайки всички изложени по-горе обстоятелства свързани с продължителност на забавянето, характера на наказателното производство/ в т. ч. тежестта на производството, броя на подсъдимите/, съдът намира, че в разглеждания случай за претърпените болки и страдания от психическо естество, на ищеца следва да бъде определено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 500 лева общо, отговарящо на принципа на справедливостта, прогласен в чл. 52 ЗЗД и който размер е съобразен с предназначението на обезщетението да поправи претърпяната лична болка и страдания, които са установени по делото, ведно със законната лихва от 16.03.2017 г. до окончателното изплащане на сумата. С оглед на гореизложеното предявения иск за обезщетяване на неимуществени вреди до пълния предявен размер от 10000 лв. следва да бъде отхвърлен.

С оглед изхода на спора на ищеца на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК следва да му бъдат присъдени сторени разноски, като се претендират сумите от 10 лв. за платена държавна такса. На основание чл. 38, ал. 2 от ЗА на процесуалния представител на ищеца се дължат разноски за първата инстанция в размер на 400 лв., представляващи адвокатско възнаграждение. При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 3 във вр. ал. 8 от ГПК ответникът СГС има право на разноски, като страната претендира юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на сумата от 100 лв., като с оглед изхода на делото на страната следва да се присъди сумата от 95 лв.

Воден от горното, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ОСЪЖДА ПРБ, с адрес /административен адрес/, СГС *****, с адрес /административен адрес/ и АС *****, с адрес /административен адрес/ да заплатят солидарно на П. Н. И., ЕГН *****, със съдебен адрес /административен адрес/, чрез адв. М. П., по предявения иск с правно основание чл. 26, ал. 1 от ЗОДОВ, сумата от 500 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди от нарушаване на правото му за разглеждане и решаване в разумен срок на н.о.х.д. № 2184/2012г. по описа на СпНС, ведно със законната лихва от 16.03.2017 г. до окончателното изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за претърпените неимуществени вреди за разликата над уважения размер от 500 лв. до пълния предявен размер от 10000 лв., ведно със законната лихва от 16.03.2017 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА ПРБ, с адрес /административен адрес/, СГС *****, с адрес /административен адрес/ и АС *****, с адрес /административен адрес/, да заплатят на П. Н. И., ЕГН *****, със съдебен адрес /административен адрес/, чрез адв. М. П., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата в размер на 10 лв., представляваща сторените разноски в исковото производство.

ОСЪЖДА ПРБ, с адрес /административен адрес/, СГС *****, с адрес

/административен адрес/ и АС *****, с адрес /административен адрес/, да заплатят на адв. М. И. П., САК с адрес на дейността /административен адрес/ на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА във вр. с чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата от 400 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на ищеца П. Н. И. пред СРС.

ОСЪЖДА П. Н. И., ЕГН *****, със съдебен адрес /административен адрес/, чрез адв. М. П., да заплати на СГС *****, с адрес /административен адрес/, на основание л. 78, ал. 3 във вр. ал. 8 от ГПК сумата в размер на 95 лв., представляваща сторените разноси в исковото производство.

Решението може да бъде обжалвано пред СГС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____